

İÇİNDEKİLER

<i>Yılgayak</i> (Funda Özlem Şeran)	7
<i>Sakın!</i> (Demokan Atasoy)	29
<i>Gölgeler</i> (Murat Başekim)	46
<i>Hasat</i> (Orkide Ünsür)	57
<i>Cazı Nene</i> (Mehmet Berk Yaltırık)	77
<i>Karakura</i> (Ali Yeniay)	112
<i>Pezevenk Kör Botan'ı Niye Yedim?</i> (Uğur Batı)	135
<i>Taş Uyur</i> (Işın Beril Tetik)	155
<i>Misafirler</i> (Galip Dursun)	191
<i>Yaşbaz</i> (Murat Baykan)	221

YILGAYAK

Funda Özlem Şeran

Toprak yaştı. Gün boyu yağan yağmurla yumuşamış, ne kazmaya ne küreğe diremişti. İşini gördükten sonra üstünü kapatıp izleri örtmesi zor olmadı. Son cemreyle birlikte yerden yükselen sis de yardım etmiş, sihirli bir tül gibi gizlemişti her şeyi.

Toprak sırdaştı. Kendisine emanet edilenleri tevazuyla kucaklardı. Söylenenin aksine, “kabul etmez” sanılan çoğu şeyi içine alır, saklardı. Şimdi de sadık bir yar misali, koynuna verileni sarıp sarmalamıştı. Onu sonsuza dek kimse bulamazdı.

Toprağa minnettardı.

Gece ayazına aldırmadan, yere sapladığı küreğin sapına yaslanarak soluklandı. Nefes nefese kalmış, üstü başı batmıştı. Kan ter içindeydi; her tarafı ağrıyor, sızlıyordu ama aldırmadı. Gözlerini kapatıp huşu içinde ormanın seslerini dinledi. Yeşillenen yaprakların hışırtısına, filiz veren dalların çıtırtısına, etrafta dolaşan hayvanların kıpırtısına kulak kabarttı. Derin derin içine çekti soğuk havayı. Ciğerlerini dolduran taze esinti, burnunun direğine yerleşen kanın paslı kokusunu alıp götürmüştü. Bahar geliyordu, gülümsedi.

Bir keyif sigarası çekti canı. Küreği kenara atıp ceplerini karıştırdı. Başını eğmişti ki, ayaklarının dibine pıt diye bir şey düştü. Gayri ihtiyari kafasını kaldırıp yukarı baktı. Tepesindeki dalların arasından altın sarısı bir çift göz onu izliyordu. İrkildi ama ağaçta oturan baykuş onu korkutamazdı. Bildiği, tanıdığı canlılar arasında en tehlikelisi yine kendisiydi.

Karşısında tavuk varmış gibi kuşa, “Kışt” dedi. O sırada burnundan akan sıcaklık bıyıklarına süzüldü. Elinin tersiyle sildi; parmaklarındaki çamur yüzüne, burnundaki kan eline bulaşmıştı. Cılız bir küfür savururken burnunun neden kanadığını hatırladı. Herif karşı koymuştu, dişi görünüşünün aksine epey dişli çıkmıştı. Hâlbuki böylelerinin zayıf, yumuşak tipler olduğunu sanırdı. Arabaya binmeden önce pazarlığa tutuşmuş, kırıtarak ona özel indirim uygulayacağını söylemişti. Asıl niyetini anlayınca da bu sefer hayatı için pazarlık yapmaya başlamış, yalvarmış, en sonunda nasıl cesaret ettiyse dövüşmeye yeltenmişti. Boğuşma sırasında darbe burnuna gelmişti herhalde. Bir an o dönme herifin bundan zevk almış olabileceğini düşünerek kendinden iğrendi.

Cebinden mendil çıkarıp burnuna tampon yaparken can acısıyla yine sinirlendi. Sakinleşmek için kendi kendini telkin etti; o ahlaksız piç kurusunu gebertmişti, biri daha eksilmişti dünyadan, eksilmeye de devam edecekti. Hayattaki yegâne amacıydı bu, onu yaşama bağlayan şeydi. Bu yüzden cinayet diyemezdi hiçbirine, öyle sıradan bir cinnet hali veya basit bir çıkar kavgası değildi onun için. Bu dünyadaki görevi, kutsalı, ibadeti idi. Belirli kuralları, standartları vardı. İşini çok ciddiye alır ve iyi de yapardı.

Kanlı mendili tekrar cebine koyup sigarasını çıkardı. Sonra zaferinin küçük ödülünü buldu sokuşturduğu yerden. Kadın kılığındaki o ibnenin çakmağıydı, boğuşurken üzerinden düşmüştü. İyi ganimetti. Cüzdandan, kimlik ve cep telefonunu her zamanki gibi imha etmişti. Bunlarda gözü yoktu, istediği şey basitti. Onlardan geriye kalan tek bir hatıra eşyası yeterliydi. Bazen bir çakmak, bir toka ya da yüzük; başarılı bir görevin nihai kanıtları onun en değerli hazinesiydi. Zaten başka delil de bırakmazdı. Her zaman dikkatli davranır, tüm izleri özenle yok ederdi. Nasıl olsa “ceset yoksa cinayet de yok”tu.

Koleksiyonuna yeni bir parça katmanın tatminiyle çakmağı avucunda çevirdi. Sigarasını yakıp uzun bir nefes çekerken ay

ıŒıęıyla aydınlanmış ormanı izliyordu. Tepesindeki baykuşun da uğursuz gözlerle kendisini izlemekte olduğunu farkındaydı ama umursamadı. Sigaranın sonunu görene dek durdu. Serin bahar havası onu tazelemiş, canlandırmıştı. İzmariti attıktan sonra kazmayla küreği sırtına vurup geldiği yoldan geri döndü.

Orman yolunun başında bıraktığı arabaya varınca ilk iş bagajdan çıkardığı kimyasallarla kazma ve küreği temizledi. Sonra elini yüzünü sildi, kan ve çamurdan arındı. Arabada üzerini değiştirip yedek giysilerini giydi. Kan bulaşmış olan eskileri ise kuytu bir yerde yaktı. Alevlerin yayılmaması için dikkat ederken plakayı değiştirmeyi düşündü ama akşam karanlığında herifi arabaya aldığıını gören olmamıştı. Hoş olsa da, kimse umursamazdı. Çoğu zaman arkasını toplamak için bu kadar titizlenmesine gerek bile kalmıyordu. Hedef aldığı kurban profili açısından tam bir fırsatlar ülkesinde yaşıyordu. İşini onun yerine yapanlar olduğu gibi, sabıkalı olmasına rağmen özgürce etrafta dolaşmasına da izin veriyorlardı. Onu yaptığının doğruluğuna ve meşruluğuna inandıran şeylerden biri de buydu.

Ateşe ellerini uzatarak biraz ısındı. İşi bitince külleri çamurla örtüp arabaya geri döndü. Yanından hiç ayırmadığı sırt çantasını açtı. Çakmağı cebinden çıkarıp özenle çantadaki diğer eşyaların arasına yerleştirdi. Bu arada elini üzerlerinde gezdirmekten kendini alamamıştı. Çoğu kadın eşyasıydı, başka bir şey olsa yanında taşımaya utanırdı. Fakat aksine, gurur duyuyordu koleksiyonuyla. Çantanın içinde dolanan eli alttaki yumuşak kumaşa dokununca duraksadı. Ucundan tutup çektiğinde annesinin beyazı sararmış, allı yemenisi göründü. İlkler hep özeldi.

Yakınlarda öten baykuşun sesiyle anılardan sıyrıldı. Bu lanet kuş nereden çıkmıştı bilmiyordu ama sanki onu takip ediyordu. Bir an önce uzaklaşmak için sürücü koltuğuna geçti. Anahtarını kontağa soktu ve marş bastı. Motor çalışmamıştı. Onun yerine boğuk gürlütüler çıkararak titredi ama hiçbir şey olmadı. Anahta-

rı yine çevirdi, sonuç değişmemişti. Üst üste tekrar uğraştı ama işe yararıyordu, araç bir türlü çalışmadı.

Bu kez ağız dolusu küfretti. Hepsi o uğursuz ibnenin yüzündendi, cenabetliğini arabaya da bulaştırmıştı. Bu dağ başında onu kimsenin bulamayacak olması bir bakıma iyiydi ama böyle kalamazdı, bir şeyler düşünmeliydi. Cep telefonu kullanmadığına pişman oldu bir an. şimdi arabayı bırakıp şehre kadar yürümeye kalksa bu ayazda donardı. Gece vakti biri arabayı bulsa yok yere şüphe çekebilirdi. En iyisi sabahı beklemektir; ısıtıcı çalışmasa da, dışarıda kalmaktan iyiydi. Sonra gündüz gözüyle yoldan bir araç bulup çekici çağırır, arabayı aldırır.

Koltuğa yaslanıp giysilerine sarındı. Adrenalinin coşkusu vücudunu terk ederken siniri yavaştan geçiyor, yerini uyuşukluğa bırakıyordu. ‘Bu dağ başında ölüp kalsam cesedimi kim bilir ne zaman bulurlar?’ diye geçirdi aklından. Oysa öldürdüğü insanların leşleri bir daha asla gün yüzüne çıkmayacaktı. Öldüğünde yanında bulacakları çantadaki ganimetlerse kimseye bir anlam ifade etmeyecekti. Rahatlayarak koltuğunu geriye yatırdı. Tekrar sigara yakmayı düşündüyse de vücudunu saran rahatlama galip geldi. Esneyerek olduğu yere kayılırken gözleri kapanmıştı bile.

Rüyasında annesini gördü yine. Bu kez orman yolunda bekliyordu onu. Omzuna sarı gözlü bir baykuş tünemişti, elinde allı yemenisini sallıyordu. Araba kendiliğinden durdu önünde. Kadın far ışığında dikilerek diğer elindeki çakmakla yemeniyi tutuşturdu. Önce araba, sonra tüm orman yanmaya başladı. Alevler her yeri sararken annesi kakhahalarla gülüyordu. Çocukluğundan hatırladığı şuh sesi kulaklarında çınladı.

Sıçrayarak uyandı; fakat kakhahalar her nasılsa devam ediyordu. Gözlerini ovuşturarak mayıştığı koltuktan doğruldu. Yarı karanlıkta ağaçlardan ve sisten başka bir şey göremedi. Oysa birileri gülüyordu. Onunla dalga geçermiş gibi yükselip alçalan kadın kakhahaları sinirini bozmuştu.

Yavaşça şoför kapısını açıp etrafı dinledi. Başta ormanın sıradan sesleri dışında bir şey yoktu. Birkaç kuş öttü, uzaklarda bir kurt uludu. Kapıyı tekrar kapatmak üzereydi ki; önce ağaçların arasındaki hışırtılar arttı, sonra da genç bir kızın şen sesi yankılandı.

“Düzgün tut şunu, taşıyamıyorum!”

Tüm hücreleri alarına geçmişti. Gerçek mi, hayal mi; tehlike mi, uyarı mı anlamaya çalışıyordu. Her ihtimale karşı usulca torpedo gözündeki tabancaya uzandı. Genelde öldürürken ellerini kullanmayı tercih ederdi, yarı otomatik Zigana sadece bir tedbirdi.

Gürültüler çoğalmıştı, arabadan inerken bakışlarını ormana dikti. Bir yandan da kafasındaki sorulara cevap arıyordu: Birileri onu görüp takip mi etmişti? Tüm izleri örtmeyi becerebilmiş miydi, arkasında bıraktığı bir ipucu var mıydı? Daha da önemlisi, gecenin bir yarısı kendisinden başka kim ya da ne olabilirdi ormanın ortasında?

Merak az sonra yerini korkuya bıraktı. Çalıkların arasından gürültüyle çıkan şey kısa boylu, enine uzun, boru gövdeli, dört ayaklı, iki başlı tuhaf bir yaratıktı. Yalpallıyor, kıkırdıyor, bağılıyor, yönünü kaybetmiş gibi hızla üzerine doğru geliyordu. Bu bir hayvansa bile daha önce hiç böylesini görmemişti. Öte yandan doğüstü saçmalıklara da inanmazdı. Birkaç gün önce yol üzerinde uğradığı köy kahvesindeki ihtiyarların bu orman için yaptıkları uyarıyı hatırladı. O zaman gülüp geçmişti ama burada yaşayan bazı tekinsiz varlıkları rahatsız etmiş olabilir miydi sahiden?

Silahını doğrultarak bekledi. Yaratık yaklaşıp iyice görünür olduğundaysa telaşla arkasına sakladı. Aynı zamanda rahat bir nefes almıştı. Ormanda yaşayan acayip yaratıklar yoktu ama karşısında beliren bu kızlar da yeterince acayıpti. Kahkahaların sahibi ufak tefek iki genç kız, birer ucundan tuttıkları kuru kütüğü taşımaya çalışıyordu.

“Off ne ağırmış ya!”

“Dur da az dinlenelim şurada.”

Oflaya puflaya odun parçasını yere bıraktılar ve sanki yeni fark etmiş gibi meraklı gözlerini adama diktiler. Önde duran kız, “Merhaba!” diye el sallarken onu hiç yadırgamamıştı nedense.

şaşkınlıkla kafa salladı. Arkadaki kız da ona aynı şekilde karşılık verdi. Ay ışığında bile güzelliği göze çarpıyordu. Simsiyah saçları örgüler halinde beline uzanıyordu. Gözleri kömür karasıydı, yüzündeki ince tebessüm olmasa keskin bakışları ürkütücü sayılabilirdi. Diğeri ondan daha kısa ve tombuldu; kıpkızıl saçları kabarık bir yele gibi omuzlarına dökülmüştü. Yeşil gözleri gibi, beyaz teni de karanlıkta parlıyordu sanki. Yirmili yaşlarda yoklardı bile; serin havaya rağmen üzerlerindeki ince, tuhaf giysiler dikkat çekiyordu.

“Ne yapıyorsun burada?”

Aynı soruyu onlara sormak üzereyken öndeki kızılın hemen senli benli oluşuna şaşırmıştı. Bir an onu takip ettiklerinden, hat-ta ormanda yaptıklarına şahit olduklarından şüphelendi ama bu mümkün olamazdı. Kafasını toparlayıp derin bir soluk aldı ve av-larına yaklaşırken takındığı çekingen tebessümle cevapladı.

“Arabam bozuldu maalesef. Mahsur kaldım bu ıssız yerde. Peki, siz bu saatte koca kütükle ne yapıyorsunuz ormanda? Biraz tehlikeli değil mi?”

Öndeki kız alaycı bir tavırla, “Tehlikeli? Kütük mü, biz mi?” diyerek kakhaha atınca arkadaşı da ona katıldı. “Ormanda mahsur kaldığına göre, senin için daha tehlikeli olmalı!”

Onunla dalga geçiپ gülüşmelerine sinir oldu ama neyse ki kuşkulanacak bir durum yoktu. Hal ve tavırlarından kızların bu civardan olmadığına kanaat getirmişti. Konuşmaları düzgündü, fazla rahatlarıdı. Aslında ikisini birden çekiپ vurmak geliyordu

içinden ama bu isteği bastırđı, bir şey demedi. Tabancayı dikkat çekmeden cebine yerleştirdi.

“Neyse ki bulduk seni, yoksa sabaha kadar yem olurdun kurda kuşa!”

Arkadaşına yan yan bakıp devam etti arkadaki esmer, “Hem şunu taşımamıza da yardım edersin belki.”

“Anlamadım...” Boş bakışlarla sordu: “Siz nereye gidiyorsunuz böyle?”

“Ormanın öte yanında ocağımız var. Yılbaşını kutluyoruz, bu ağaç da onun için.”

Bu sefer kendisi gülecekti neredeyse, “Ne ocağı yahu? Martin ortasındayız, hangi yılın başı bu?”

Kızlar kıkırdadı ve esmer olan yanıt verdi yine, “Aslında tam olarak 21 Marttayız. Nevruz, baharın ve yeni yılın başlangıcı.”

“Aynı zamanda ulu gün, ılım, yeniden doğuş, ölümler bayramı, evrenin uyuduğu bille,¹ yılga!..”

Arkadaşı tarafından sert bir çimdikle uyarılınca neşeli tekerlemesine aniden son verdi kızıl kafa. Adamsa ikisinin de kafadan çatlak olduğuna inanmaya başlamıştı. Sadece davranışları değil, konuşmaları da anlamsız ve saçmaydı.

“Yani Nevruz’u kutluyorsunuz? Burada, gecenin bu vaktinde?”

“Yılbaşı dedik ya, ne zaman kutlayacaktık?”

Bu kez çimdik yerine böğrüne dirseği yiyen kız suratını asarak sustu. Açıklamak esmer olana düşmüştü. “Bizde gelenektir, gece güne eşitlendiğinde tan ağarırken yapılır tören.”

Kuru odunla ne işleri olduğu böylece açıklığa kavuşmuştu. Gözünün önüne ateş yakıp üzerinden atlayan, ağaç dalına çaput bağlayan, halay çekip kuduran tipler geldi. Özel ilgisi uyanmıştı. “Siz kimsiniz peki?”

1) Âlemin uyuduğu an.

“Ben Aybüke, bu da kardeşim Sibel. Daha fazlasını bilmek istersen řu kütüğün ucundan tutup bizimle gelirsin. Merak etme, adam yemeyiz. Telefonumuz yok, araba tamirinden de anlamayız ama gideceğimiz yerde ateşimiz, yiyeceğimiz var. Hem yemek yersin, hem ısınır dinlenirsin. Tabii önce adını söylersen...”

Kızların arasında herhangi bir benzerlik ya da akrabalık kuramamıştı ama bunca lafın karşılığında o da bir isim söyledi mecburen. Gerçek adını vermemiş, alışkanlıkla kendine yeni bir kimlik uydurmuştu.

“Memnun olduk Burhan, şimdi yola koyulabilir miyiz artık? Zaman geçiyor, beklerler bizi.”

Kızın iyi niyetli tebess m nden çok sözleri işe yaramıştı. Görünüşlerine ve anlattıklarına bakılırsa, arkadaşlarıyla ormanda uçuk kaık bir kamp macerası yaşamak isteyen tiplerdi. Yani onun standartlarına uyuyorlardı ama yine de temkinli yaklaşmak lazımdı.

“Rahatsız etmek istemem, eğer kalabalıksanız fazlalık yapmayayım. Sonra diğerk arkadaşlarınıza ayıp olmasın?”

“Biz misafir severiz” diyen Aybüke’ye kızıl saçlarını savurarak katıldı Sibel, “Kalabalık sayılmaz, on iki kişiyiz. On   nc  aramıza yeni katılacak.”

Zigana’sının şarj r ndeki kurşunları hesaplarırken mırıldandı. “O ben oluyorum sanırım?”

Aybüke kara gözlerini gizemli bir edayla süzerek, “Bakacağız” dedi. O da kıza gülümsedi. Kampta iri kıyım erkek arkadaşları varsa bile ki, gece vakti odun taşımaya kızları g nderdiklerine göre pek sanmıyordu; tabancadaki on beş kurşun yeter de artardı. Daha önce aynı anda birden fazla kişiyi öldürdüğü olmuştu. Eşcinsel bir iftti, ilaçla uyuttuğ  için ikisinin de hakkından rahatlıkla gelmişti.

Öte yandan on iki biraz açgözlülük gibi görünüyordu, hepsinin standartlarına uygun olup olmadığı da belli değildi. Sonrasında ortalığı toparlamak zahmetli olabilirdi, hem durduk yere ş p-

he çekmek de vardı. Fakat gözünün önüne “yılbaşı kutlaması” için dağ başında içip içip sapıtan kızlı erkekli grup gelince avuçları kaşınmaya başlamıştı. Böyle bir fırsat kim bilir bir daha ne zaman eline geçirdi. Hem en fazla ne olacaktı ki? Kızlar yalan söylüyorsa ve daha kalabalıklarsa sıvışmanın bir yolunu bulurdu. Başka bir terslik olursa ve yakalanırsa da nefsi müdafaa derdi; on iki kişiye karşı kendisi tekti, inandırıcı olurdu. Üstelik ormanın karanlığında iz bırakmadan ortadan kaybolması hiç zor değildi.

İçinde uyanan vahşi iştahı bastırmaya çalışarak en azından bir gidip bakmaya karar verdi. Zaten bu koşullarda fazla seçeneği de yoktu. Teklifi ikiletmeden kızlara kafa salladı. Arabayı bırakmadan önce anahtarı kontaktan almak üzere eğilmişti ki, Sibel’in sesini duydu.

“Eşyan varsa yanına al. Buralarda ne olacağı belli olmaz.”

“Niyetim o zaten” diye mırıldandı usulca. Ganimet çantasını omzuna asıp kapıyı kapattı. O ve tabanca yanında olduğu sürece başka şeye ihtiyacı yoktu.

“Hazırım, gidebiliriz.”

Kızlar bir şey söylemeden uzun uzun bakınca bir açık mı verdim diye düşündü. Sonra Aybüke’nin hafifçe öksürerek yerdeki kütüğü işaret ettiğini gördü. Sorsalar kadın gücünden, özgürlüğünden, eşitliğinden bahsedip sabaha kadar susmazlardı ama bir odun parçasını bile taşımaktan acizlerdi.

İçinden söylene söylene kütüğü arka ucundan tutup kaldırdı, tek başına taşımaya niyeti yoktu. Her ihtimale karşı bir elini boşta bırakmak istiyordu. Zaten çok da ağır değildi. Ortası zamanla oyulmuş, boydan boya yarık, boş bir ağaç kovuğuydu. Kızlar ön kısmı beraberce yüklendi ve adama yolu göstererek ilerlemeye başladılar.

Fener veya pusulaları yoktu. Herhangi bir izi takip ettiklerini de görmemişti, sadece arada kafalarını kaldırıp dolunayla yıl-